

MLADOST

Izhaja i. in 3. soboto vsakega meseca. o Celoletna naročnina znaša 2 K, posamezne številke po 10 vin.
o o o o o
Uredništvo: Fr. Terseglav, Ljubljana (Katol. tiskarna).
o o o o o
Upravništvo: Lud. Tomažič, Ljubljana (Katol. tiskarna).

Št. 7.

V Ljubljani, dne 1. aprila 1911.

Letnik IV.

Naša načela.

Mati Slovenija in njena deca.

(Alegorična slika. — Spisal V. Belè.)

O s e b e:

Mati Slovenija. (V narodni noši.)

Njen sin. (Mlad, krepak fant v orlovskem kroju.)

Dve hčeri. (Prva v orlovskem kroju ženskem, druga v narodni noši.)

Drugi sinovi in hčere. (Nekateri v orlovskem kroju, drugi v narodni noši; med njimi so tudi trobentači, zastavonoša, mal deček v orlovskem kroju, mala deklica v narodni noši.)

Kraj: Lipov gaj.

Čas: Sedanost.

Mati

(nastopi; njen korak je počasen, njen obraz zamišljen in otožen).

O Bog, o Bog! To je pretežko breme, ki si mi v zadnjem času ga naložil! In grenka, oj pregrenka je bridkost, ki z njo si mi nalil srce do vrha! In prepekoče so vse tiste solze, ki v skrbi jih prejočem dan na dan! Glej, — tista vera, ki sem izročila jo svoji deci, — deci ni več sveta! In mnogi sin se vsemu posmehuje, kar materi je bilo vedno sveto. In mnogo njih se vsega že sramuje, kar jaz spoštujem in visoko cenim. In koliko živi jih vse drugače, kot skrb jih majkina je naučila! Jaz vzgajala sem svojo deco vedno v značaje — čiste — verne — plemenite, a koliko jih danes je še takih?

Sin

(nastopi; v orlovskem kroju, na prsih orlovski znak; opazuje nekoliko časa mater; stopi pred njo; ji pogleda v oči.)

Predraga majka, — kaj spet zatemnilo prejasne zvezde tvojih je oči?

Mati

(presenečena).

Ti si, moj sin! — In pa v obleki taki? Ti tudi si jo že začel nositi?

Sin

(začuden).

Čemu bi je pa jaz ne smel nositi?

Mati.

Ti bil si vedno izmed onih malo, ki bili s svojo vzornostjo so mi v tolažbo in v ponos v bridkostnih urah.

Sin.

Sem morda, majka, li postal v sramoto, sem morda v žalost ti in pa v obup, odkar oblekel sem obleko tako?

Mati.

Če se ne motim, — sin, — če se ne motim, veš, skrbna mati ne veruje rada, kar bilo bi od lastnih ji sinov v sramoto in grenkost in v bridko žalost, če se ne motim so vsi tisti skoraj, ki nekdanj niso bili mi v sramoto v oblekah takih, — danes le še v žalost. Sramujejo se svoje lastne majke, če vere njene se sramujejo in njenega Boga in Križa svetega. Je-li mogoče, da bi bili zvesti in bili vdani mi otroci oni, ki radi bi zavrgli moje nauke in opomine in vse moje prošnje? Njim tuj začel postajati je Bog že in tuje vse zapovedi njegove in tuja cerkev in beseda božja in tuje jim je vse življenje verno, življenje verno in bogaboječe. Če se ne motim, je prav mnogim vino in razuzdani ples s ponočevanjem in mnogo drugih grdih grehov vse ljubše in vse dražje kot zvestoba in kot ljubezen in pa skrb resnična za lastno majko in za njeno čast. Ne rečem, — sin, — ne rečem, da so vsi, ki nosijo obleke take, — taki; vsaj nekdanj vem, da niso bili. A danes pa, če se ne motim, sin, množi se vedno bolj število onih, ki v teh oblekah žalost mi množijo,

množijo žalost s svojo mi radostjo;
število onih pa, ki so v tolažbo,
ki so v ponos mi in v radost, — le gine!

Sin.

O mati, mati! — To je tvoja žalost?
Da gine vedno bolj število onih,
ki vdani in pa zvesti so ti v srcu,
resnično zvesti tebi, — svoji majki,
in tvojim naukom in pa tvoji veri?

Mati.

Da, sin moj dragi, to je moja žalost!

Sin.

Ej, majka, majka, da ni hujšega,
zavriska lahko ti srce radosti!
Naj konec žalosti bo in bridkosti:
med tvojo deco je zdaj čas vstajenja
in čas velikega je prerodenja!
Ej, majka, majka, daj, odpri oči,
ki skrb in žalost sta jih zameglili!
Ti motiš se precej! — Odpri oči,
poglej natanko mi obleko to!
Ta ni prav taka kot jo misliš ti!
Odpri oči — in pa poglej ta znak:
na prsi sem s ponosom ga pripel.
Kaj misliš, majka, in kaj rečeš k temu?

Mati

(stopi bližje k sinu in ogleduje znak na nje-
govih prsih).

To znamenje? — Naj ga pogledam dobro!
Zlat križ blesti v trobojnici se moji,
ki z lipovim okrašena je cvetjem
in nosi jo kraljeva ptica — Orel.
In kaj pomenijo reči te nenavadne?

Sin.

Ta zlati križ je naše vere znak
in znak je našega prepričanja;
trobojnica in pa to cvetje lipe
sta znak zvestobe naše neomajne
in znak ljubezni naše sta do tebe;
kraljeva ptica orel pa je znak
poguma in poleta našega,
ki dviga nas iznad vsakdanjosti,
ki dviga nas iz blatnega sveta
do tvojih svetih vzorov, — draga mati!

Mati.

Ta zlati križ je vaše vere znak
in znak je vašega prepričanja;
trobojnica in pa to cvetje lipe
sta znak zvestobe vaše neomajne
in znak ljubezni vaše sta do mene;
kraljeva ptica orel pa je znak
poguma in poleta vašega,
ki dviga vas iznad vsakdanjosti,
ki dviga vas iz blatnega sveta
do mojih svetih vzorov, — draga deca?

Sin.

Tako je, majka! To so nam simboli;
to so nam križ, trobojnica in lipa,
in to nam je kraljeva ptica — Orel!

Mati.

A v znaku je še ročka rokovadna!
In pa obleka ta! — Kaj to pomeni?

Sin.

Ta ročka znači našo telovadbo,
ki z njo si hočemo telo krepiti,
da duh krepak nam bo v telesu krepkem.
Obleka pa je kroj armade nove,
armade nove in armade mlade,
ki resno zbira k resnemu se delu,
a rada zbira tudi se k zabavi;
pa tega se ne boj, — saj dobro veš:
mladina vedno rada je vesela.

Mati.

In z njo vesela je nje majka vedno
in od srca privošči ji veselja,
če le veselja ni ji v kvar in škodo.

Sin.

Zato pa ločili smo se od onih,
ki so z veseljem bili ti le v žalost,
da bodemo v radost ti in tolažbo
z ljubeznijo do tebe, draga majka,
z ljubeznijo do brata in Boga
in pa z življenjem čistim in dostojnim!

Dve hčeri

(prva v orlovskem kroju ženskem, druga v
narodni noši; obe z orlovskim znakom na
prsih; že za odrom ste peli in pripojeti na
oder.)

Zalo ko rožica,
srca pobožnega,
bistre glavè
je slovensko dekle.
Dokler slovenski rod
biva, po zemlji hod,
bode slovelo
slovensko dekle.

Druga hči.

Srčno pozdravljena, predraga mati!

Prva hči.

Prinašamo veselih ti novic!

Mati.

Srčno pozdravljene mi, hčerke zlate!
(Prvi hčeri.)

Si tudi ti mi že v obleki taki?
In tudi ti ta sveti znak na prsih?
So tudi hčere moje se že zbrale
pod znakom križa in simbolom orla
k zastavi belovišnjevorudeči,
ki z lipovim je cvetjem okrašena?

Prva hči.

Da, draga mati, tudi hčere tvoje!

Mati.

Se zbirajo k zabavi in veselju?

Prva hči.

K zabavi in veselju tudi, mati!

Druga hči.

Mladosti brez radosti ni živeti!

Mati.

To vaša majka sama dobro vè;
zabave in veselja in radosti
prav rada vošči vam; — samo, — samo

Prva hči.

Samo, — samo, — naj to te nič ne plaši,
ker se ne zbiramo samo k zabavi
in se ne zbiramo k zabavi slabi.
Kar tvoja deca je doslej ljubila
v zabavi slabega, — smo me zavrgle:
Zabava naša bo dostojna vedno.
A več še kot zabava nam je drugo.

Druga hči.

Skrbeti hočemo za resno delo.

Prva hči.

Skrbeti hočemo za izobrazbo,
da tebe, mati, vredne bomo hčere.

Druga hči.

Da dobre žene, dobre gospodinje
lahko nekdanj postanemo možem.

Prva hči.

In dobre matere otrokom svojim,
ki dobro vzgajati jih bodo znale:
Po tvojih naukih in po tvojih šegah,
v bogaboječnosti in dobri veri;
da vzraste nekdanj iz te dece narod,
ki tak bo, kot si vzgajala ga ti.

Druga hči.

Da, čvrst bo, veren in pa plemenit,
in zadovoljen in vesel in srečen!

Mati.

O, hčerke, hčerke, to je vaša želja!

Prva hči.

Naj tebi bila v čast bi in radost,
in vsemu otrokom tvojim na korist,
in vsemu narodu v bodočnost srečno!

Druga hči.

In mnogo nas je, mati, mnogo, mnogo!

Prva hči.

Sestre in bratje, tvoja zvesta deca.

Sin.

Le toliko, da smo se prebudili,
in toliko, da smo se le zavedli,
pa nas je bila skupaj cela četa!

Prva hči.

Od dne do dne število naše raste!

Sin.

In dan na dan se zbira več mladine
pod znakom križa in simbolom Orla

k zastavi belovišnjevorudeči,
ki z lipovim je cvetjem okrašena.
Glas trobente (v ozadju).

Mati.

Kaj naj pomeni pa ta glas trobente?
Je-li to vojne klic — ali je klic miru?

Sin.

(Med tem, ko govori on sledeče, prihajajo od obeh strani na oder fantje in dekleta v orlovskem kroju in v narodni noši; sestavijo se v skupino tako, da ostane mati v ozadju; skupina pa se razteza na obe strani proti ospredju tako, da je sredina odra odprta pred materjo; v ospredju odra stoji zastavonoša; drog zastave drži toliko naprej nagnjen, da se mu razvija zastava čez pleča in hrbet; na trobojni zastavi je razločno videti velik orlovski grb; drog zastave je okrašen na vrhu z lipovim cvetjem; skupina je že popolnoma sestavljena do tedaj, ko konča sin govoriti; sestavljanje skupine se je izvršilo samo od sebe, čisto naravno in neprisiljeno.)

To vojne klic je in pa klic miru.
Ta klic pod križa zlatega simbol
in pa pod orlovo trobojnico,
vso tvojo dečo glasno skupaj vabi,
naj snide se in naj se ti pokloni,
da zadobi tvoj sveti blagoslov.
Pod to zastavo hoče iti v boj
za svoje vzore in za svojo vero
in za prepričanje jekleno trdno,
in za življenje čisto in dostojno,
in za ljubezen k tebi, draga mati,
in za ljubezen do Boga in bratov.
In bila boj bo vztrajno in značajno,
dokler zavlada mir pod to zastavo,
dokler zavlada mir pod znakom križa
in pod simbolom, ki navzgor nas dviga.
Četudi ni obleka vsem enaka,
in ni ta znak na prsih vsem pripet:
dovolj, da križ in vzori so jim sveti,
dovolj, da v srcu jim ljubezen tli,
dovolj, da istega srca smo vsi!
In glej, preljuba in premila majka,
število naše raste dan na dan —
v tolažbo tebi, narodu pa v blagor.
Oj, blagoslovi, majka, svojo dečo!
Oj, blagoslovi našo pot navzgor!

Mati

(dvigne oči in roke proseče proti nebu; med tem ko ona moli, so glave vseh pobožno sklonjene).

Ozri se, Oče, z milostnim očesom
na to-le četo in jo blagoslovi
z velikim in bogatim blagoslovom;
in primi jo za roko in povedi
previdno jo čez težko pot življenja,
da ne opeša in se izpodtakne,
da čvrst ji bo korak in čvrst pogum
navzgor — do svetih in velikih vzorov!

(Zastor pade. Za hip se zopet dvigne.)

Skupina

(kakor prej: mati v ozadju; samo da se oklepata sedaj njenih kolen dva mala otroka, deček v orlovskem kroju in deklica v narodni noši; z eno roko se oklepata matere, z drugo držita drug drugega za roko; mati ju gladi po glavi in se jima smehlja; zastavonoša kakor prej; vsa skupina poje himno:)

Dvignite orli!

Mati

(dvigne zopet roke, ko je pesem končana; vsi sklonijo glave).

O blagoslovi Bog, vso mojo deco!
O blagoslovi ves slovenski rod!

Hči.

In tebe prvo, naša zlata mati!
(Jo objame in poljubi.)

Sin

(skloni koleno in poljubi materi roko).
(Zastor.)

Naša organizacija.

XIII. seja predsedstva Zveze Orlov.

16. marca 1911.

Navzoči: dr. Pogačnik, Zajc, dr. Mal, Dolenc, Kržan, Bujac, Terseglav, dr. Tomažič, Jeločnik, Vojteh in Hočevar. Opravičili so se: Podlesnik, dr. Adlešič in dr. Mrhar.

Dr. Pogačnik poroča, da se je dne 12. t. m. ustanovil telovadni odsek v Št Janžu na Koroškem. Pri tej priliki so predavali dr. Lenard, Dostal in Krivec, predsednik Orla na Jesenicah.

Nadalje poroča dr. Pogačnik, da se je vršil dne 16. t. m. ob 6. uri zvečer prvi sestanek pri prevzvišenemu knezoškofu za letošnjo prireditev.

Idrijskemu okrožju se odgovori: »Točka glede strelnih vaj pride pri prihodnji odborovi seji na vrsto. Glede novih koračnic dobe pojasnila iz naslednjih števil »Mladosti«.

Turšič poroča pismeno, da se je ustanovil dne 12. t. m. telovadni odsek v Stari Vrhniki.

Vojteh Jeločnik predlaga, da se prireditev na Vačah v smislu sklepa zadnjega občnega zbora odloži. Šmartenskemu odseku se pa naroči, da agitira za prireditev v Petrovčah. Predlog se sprejme.

V prihodnji številki priobčimo **Proste vaje za letošnjo prireditev** z razlago.

Novi rogovi.

Slika v današnji »Mladosti« nam kaže nove rogove, kakaršnih še niso imeli naši Orli. Posamezni rogovi imajo, kakor vidimo na sliki, svoje številke, in sicer je števil. I. in II. za melodijo, III., IV. in V. za spremljavo, števil. VI. je bas. Ako koga zanima, lahko tudi povemo, da so po vrsti, kakor slede številke, uglaseni tako-le: c, g, c, h, g, c bas; števil. I. in III. sta popolnoma enaki, ravno tako tudi II. in V.; števil. IV. ima c-zaklopnico in spredaj dolg nastavek, sploh vsi rogovi enaki prvemu, torej št. I., ako snamemo z njih nastavke in zavitke, kakršne vidimo na rogu II., IV., V. in VI. Dobe se taki rogovi pri tvrdki: Adolf Stowasser, Graz, Griesgasse 29, za 120 kron, in sicer da tvrdka samo pet rogov za to ceno, števil. V. namreč manjka, ako se pa pošlje tje en rog, kakršne imamo zdaj, ga tam primerno uglasijo in z njim se nadomesti številka V.

Čemu pa naj bi bili novi rogovi? Morebiti bo celo kdo mislil, da hočemo odpraviti ali izpodrinuti one rogove, katere imajo zdaj naši Orli. Nikakor ne, kajti to je skoro nemogoče, ker imajo gotovo že vsi odseki svoje rogove in bi s tem napravili veliko nepotrebnih stroškov, pač pa želimo in tudi priporočamo, da bi se pričela nekaka reforma med našimi trobentači, kakor to priporoča števil. 3. letošnje »Mladosti« v članku: »Trobentaštvo in petje.« Mi bi še nekaj temu dodali. Mislimo si namreč stvar tako:

Nove rogove naj bi naročila posamezna okrožja ali pa tudi odseki, toda le tam, kjer je mogoče dobiti strokovnjakov, to se pravi takih ljudi, ki bi lahko trobentače poučevali. Lahko si vsakdo misli, kako bi se povzdignili javni nastopi in prireditve naših Orlov; to bi se zlasti pokazalo pri letošnji prireditvi meseca avgusta, ako bi imeli več skupin trobentačev z novimi rogovi, to bi nam popolnoma nadomestovalo godbo. Odsek v Kranju ima že nove rogove in ako bi kdo želel natančneje pojasnila glede naročitve, naj se obrne na okrožje v Kranju, sicer pa je tvrdki že naročeno, kakšne rogove mora poslati. Kdor bi torej naročil nove rogove, naj zahteva take, kakršne je poslala tvrdka odseku v Kranju; poslati pa je treba tja en rog, da z njim nadomestijo števil. V., kakor smo že prej omenili. Ako pa ima kakšen odsek, ki bi hotel naročiti nove rogove, več rogov, naj vse pošlje tvrdki in zahteva, da enega uglasijo za g-bas, vse druge pa za g kot spremljavo. Tako bi dobili skupine trobentačev, ki bi imele po šest ali celo po sedem rogov.

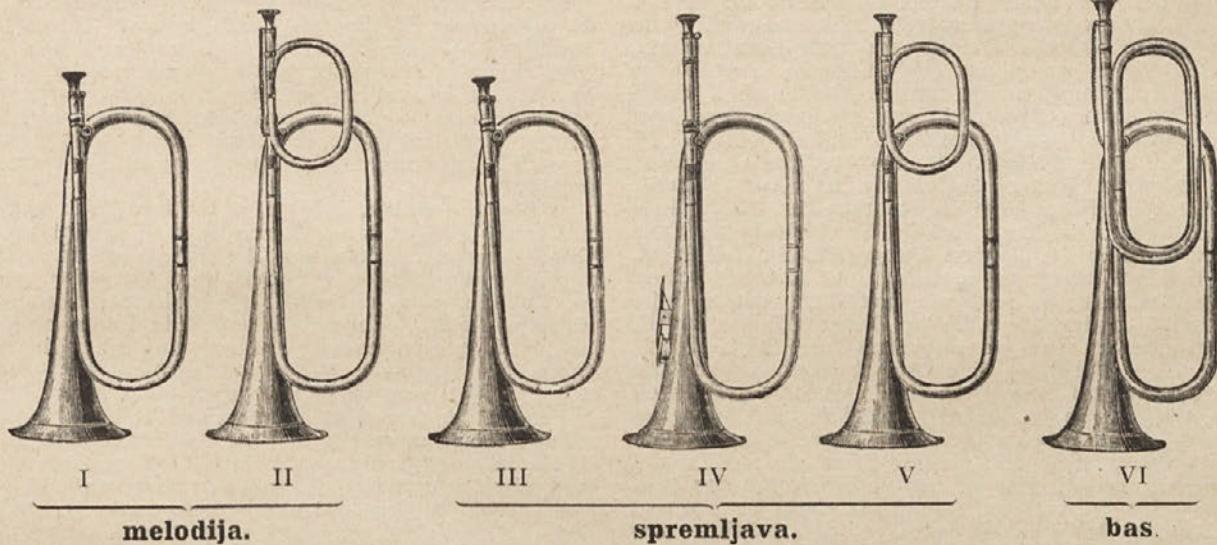
Utegne morebiti kdo vprašati: Kako bo pa potem s starimi rogovi, to je onimi, katere rabimo zdaj? Tudi pri teh bi mi želeli nekake preosnove. Vsi trobentači, oziroma odseki, kar jih je v naši organizaciji, naj bi

poslali svoje rogove prej omenjeni tvrdki, naj jih uglaši v g; zato je treba namreč samo majhnega nastavka (Aufsteckstift). S tem nastavkom bi bili namreč stari rogovi porabni za spremljavo pri novih rogovih, brez onega nastavka pa ostanejo taki kakor so zdaj. Kdor bo naročil nove rogove, naj to izpremembo napravi tako, kakor smo ravno prej povedali, drugi odseki naj

bi to polagoma izvršili, vendar je dobro, če vsi to store in kolikor mogoče kmalu.

Na ta način bi bilo naše trobentaštvo popolnoma prenovljeno, treba je le še primernih koračnic. Tudi za to je preskrbljeno. Pri »Zvezi« se bodo dobile popolnoma nove koračnice, ki jih je priredil g. Bajuk za nove in stare rogove.

J. M.

Naši fantje.

Okrožja.

Idrija. Okrožna seja se je vršila 12. marca. Navzoči vsi funkcionarji okrožja razun dveh, ki se nista opravičila. Okrožni referent br. L. Puc poroča, da imajo odseki redne seje razun dveh. — Okrožni predsednik br. J. Jazbar omenja **pastirski list glede slabega časopisja** in povdarja, da je dolžnost Orlov v zmislu pastirskega lista delati. Nadalje se priporoča sklep kamniškega okrožja, da naj se v vsako telovadnico obesi križ, da ga vsi odseki posnemajo. Neki odsek se opominja, da se v nekem oziru ravna po pravilih »Mladiške telovadne organizacije«. Kaplanu Antonu Kastelicu se izreče ob priliki njegovega odhoda iz Črnega vrha zahvala za njegovo vztrajno delovanje pri omenjenem odseku. Opozori se okrožni vaditeljski zbor, da vadi zlasti korakanje in redovne vaje. Predlaga se, da se določi čas za skupne vaje v trobentanju vseh v okrožje spadajočih trobentačev. Sklene se, da stori okrožni vaditeljski zbor vprašanje Zvezi Orlov s pripombo, ako namerava vpeljati Zveza nove koračnice in naj iste prej ko mogoče razpošlje posameznim odsekom. Prosi se Zvezo Orlov, da se izjavi glede strelnih vaj. Opozori se člani, da se v postnem času udeležijo skupno v kroju Svetega Obhajila. — Sklene se, da se imajo člani Orla, ki gredo letos na nabor, udeležiti nabora skupno z znaki. Odseke se opozori, da takoj po končani zimski sezoni odpošljejo okrožju sezname mladeniških večerov in vsebine, kaj se je na njih obravnavalo. (To je dozdej edino okrožje, ki je tozadevno se ravnilo po sklepu lanske odborove seje Z. O. na Brezjah. Opomb. ured.) V prihodnji seji pridejo na vrsto revizijska poročila. Prihodnja seja okrožja bo dne 30. aprila in bo združena s predavanjem.

Devica Marija v Polju. Zapisnik okrožne seje dne 15. svečana 1911 pravi: Navzoči zastopniki od-

sekov: D. M. v Polju, Sostro, Hrušica, Moste, Smartno, Št. Jakob, Zadobrova, Dol. Brat predsednik otvori sejo in naznani sledeči dnevni red: I. Poročilo odsekov. II. Telovadski kurz. III. Občni zbor okrožja. IV. Slučajnosti. Brat predsednik omenja, da se okrožna seja zato ni toliko časa vršila, ker so imeli vsi odseki dovolj dela po društvih, tako da je bilo vsako nedeljo gotovo kje kaj drugega. Ker so poročila v odsekih itak v zapisnikih občnih zborov, i. točka odpade. Brat predsednik prosi, naj tisti odseki, kateri še niso poslali prepisov zapisnikov občnih zborov, to prej ko mogoče storijo. Telovadni kurz se sklene za dne 12. marca, in sicer cel dan. Prične se ob devetih dopoldne. Po kurzu pa se naj vrši občni zbor okrožja. — Trobentači naj bi imeli skupne vaje ob nedeljah. Skupno obhajilo Orlov je 19. marca. — Orli naj delajo mesečno zaključke in naj odboru izobraževalnega društva poročajo vsak mesec o svojem delovanju. Po daljšem razgovoru se seja zaključi. — Zapisnik občnega zbora D. M. Poljskega okrožja 12. marca 1911 se glasi: Navzoči so vsi zastopniki odsekov razun Sv. Helene in Zaloga. Br. predsednik otvori občni zbor, pozdravi navzoče in da na dnevni red sledeče: I. Poročilo predsedstva. II. Volitev predsednika. III. Volitev dveh podpredsednikov in blagajnika. IV. Slučajnosti. Br. predsednik poroča o delovanju okrožja v pretečenem letu. Ustanovilo se je v okrožju sedem odsekov, in sicer v Zadobrovi, Zalogu, Smartnem ob Savi, Št. Jakobu, Sv. Heleni, Mostah in Hrušici. Povsod so bili navzoči zastopniki celega okrožja. — Dne 19. in 20. marca je bil mladeniški tečaj v D. M. v Polju. Spomladi meseca maja je bila javna telovadba okrožja v Polju. Izvršila se je tudi revizija pri takrat že obstoječih odsekih. Okrožje je bilo zastopano v Št. Ilju na Štajerskem ob otvoritvi Slovenskega Doma. — V čast sv. Cirilu in Metodu je naše okrožje zažgalo nebrot kresov in dne 10. julija se tudi povsod udeležilo svete maše njima na čast ter sodelovalo ob ustanovitvi »Slovenske Straže«. Ob ustanovitvah novih odsekov so se povsod skoro priredili javni nastopi. Sej je imelo okrožje sedem. Udeležilo se je tudi okrožje Zvezinih sej vselej. —

Vršila so se tudi predavanja po razni odsek'h. — Orli so se tudi udeležili vseh cerkvenih slovesnosti kot procesij itd. Ob birmovanju so povsod sprejeli svetlega knezoškofa. V imenu okrožja je pozdravil prevzvišenega br. Lajevec v Polju. Organizatorično stoje vsi odseki dobro in imajo kljub temu, da si napravljajo potrebno orodje, denar, nekateri še precej. Dolga mima nobeden odsek. Ustanovila se je tudi godba Orla v D. M. v Polju, ki bo, kakor se upa, zelo povzdignila ugled okrožja. Članov šteje okrožje 254 rednih in 791 podpornih, skupaj torej 1045 članov, kar je zelo velika številka. Bolj žalostna pa je z našim listom »Mladost«. Tega je v primeri z številom članov zelo malo, namreč samo 89 v celem okrožju. Gledajo naj posamezni odseki, da se tudi to spravi na častno mesto. Poročilo se vzame s priznanjem na znanje. Preide se k drugi točki: volitev predsednika, prej pa še prebere brat predsednik vse predsednika, ki so sledeči: D. M. Polje br. Ivan Prijatelj, Sostro br. Fran Govekar, Dol br. Fran Kuhar, Zadobrova br. Ivan Mihelič, Hrušica br. Fran Pavčič, Smartno br. Josip Presetnik, Moste br. Fran Bricelj, Sv. Helena br. Fran Janežič, Zalog br. Avgust Pangeršič, Št. Jakob br. Fr. Lovro Bučgaj, to je tedaj naš okrožni odbor. Za predsednika se soglasno izvoli br. Anton Lajevec, za I. podpredsednika br. Petra Franc, za II. pa br. Kuhar Ivan, za blagajnika pa Josip Krušič iz D. M. v Polju. — K točki: slučajnosti predlaga br. Lajevec, naj bi se članarina v okrožje zvišala od 2 na 4 K, kar se pa odkloni, določi se pa 3 krome na leto. — Dalje omenja br. Lajevec, da je knjigovodstvo skoro povsod zelo pomanjkljivo. Priporoča, naj se pravilno vodi. Ker ni drugih predlogov, se brat predsednik zahvali za udeležbo, zlasti se zahvali br. Kižanu, ki je danes vodil cel dan tečaj. — Zapisnik okrožnega vaditeljskega zbora, ki se je ob isti priliki zbral, pa pravi: Br. načelnik otvori občni zbor. Ker je br. Lajevec že združil v svojem poročilu pri občnem zboru predsedstva tudi naše prireditve, o tani ne bo še nadalje poročal. Da takoj na dnevni red: volitev načelnika v okrožje. Izvoli se br. Srečko Svetek iz D. M. v Polju, v okrožni vaditeljski zbor pa spadajo vsi načelniki okrožja, ki so: D. M. Polje br. Srečko Svetek, Moste br. Ivan Jerančič, Sostro br. Fr. Gašpršič, Dol br. Ivan Moder, Zadobrova br. Anton Dovč, Hrušica br. Anton Bokav, Sv. Helena br. Ivan Kovič, Št. Jakob br. Anton Mivšek, Zalog br. Jože Marn, Smartno br. Ivan Bolta. Priporoča še, naj odseki dobro vadijo proste in redovne vaje, naj vodijo statistiko, katere po nekod manjka. Ako kje rabijo vaditelje, naj se nanj obrnejo, ki jim ga bo gotovo preskrbel. Nato se ob zvokih Orlovske godbe zborovanje zaključuje.

Logatec. Redni mesečni okrožni vaditeljski telovadski tečaj se je vršil dne 26. t. m. v Gorenjem Logatcu. S tečajem je bilo združeno javno ljudsko predavanje in okrožna odborova seja. Tečaj se je pričel zjutraj ob 9. uri in vršila se je telovadba kakor vaje okrožnega trobentaškega zbora do 12. ure. Hotedršica in Planina nista bila zastopani radi preobitega deževanja. Popoldne ob 2. uri se je vršilo v telovadnici javno ljudsko predavanje. Krasno je predaval nad eno uro gospod visokošolec A. Gosar. Bodi mu najlepša hvala! Nato se je vršila okrožna odborova seja. Izmed raznih poročil in sklepov je bilo najvažnejše: Odbor sklene, da bodi prvi predpogoj v našem delokrogu pri morebitni ustanovitvi kakega novega odseka, da je vsak novopriглаšeni član naročnik »Mladosti«, drugače ga ne sprejme v odsek. Strogo se naroča agitacija za »Zlato knjigo« in druge naše brošure. Kajti le, ako bo vsak Orel naročnik »Mladosti« in drugih naših brošur, bo imelo naše delo uspehe. — Drugi tečaj se vrši dne 30. aprila v Hotedršici.

Odseki.

Vrhnika. Odkar ima naš odsek novega predsednika, zelo napreduje. Naj navedem iz naše kronike par važnejših dogodkov. Na Svečnico smo priredili

veselico z igro »Tri sestre«, srečolovom in tamburanjem. Veselica se je dobro obnesla. — Seje se vrše redno vsakih štirinajst dni. Pri eni zadnjih sej se je sklenilo, da se odsekova blagajna združi z blagajno izobraževalnega društva. Izobraževalno društvo pa se je zavezalo, da pokriva odsekove stroške. Eno četrtino nam je prepustilo za telovadski sklad, kar bomo rabili edino za izlete. — Fantovski večeri se vrše ob četrtkih, pri katerih nam razlaga brat predsednik »Zlato knjigo«, »Mladost«, razne gospodarske in politične reči, za kar smo mu iz srca hvaležni. Fantje jih redno obiskujejo. — Telovadimo redno dvakrat na teden. Telovadbo obiskuje 18 do 25 telovadcev. Telovadbo poučuje brat Dostal iz Ljubljane. — Dne 5. marca se je ustanovil Orel na Stari Vrhniki. Telovadit hodijo za enkrat na Vrhniko. Udeležili smo se polnoštevilno zborovanja na Stari Vrhniki. — Na praznik sv. Jožefa smo imeli skupno sveto obhajilo, katerega so se tudi starovrhniški Orli udeležili. Krepko naprej po začrtani poti!

Stara Vrhnika. Kdo bi si bil mislil, da tudi v naši vasi kdaj dobimo samostojen telovadni odsek Orla! Pa se je vendar zgodilo. Saj je pri nas zares veliko fantov, kakor v nobeni vasi vrhniške občine. Žal, da so ti fantje bili doslej brez vsake organizacije. Koliko dobrega bi se bilo že lahko naučili, ko bi bili poprej začeli. No, kar smo zamudili, hočemo zdaj popraviti. Volje nam ne manjka. — Dne 5. marca t. l. smo imeli ustanovni občni zbor. Zbrali smo se domalega vsi starovrhniški fantje v neki zasebni hiši; navzočih je bilo tudi mnogo mož, ki čutijo in mislijo z nami. Prihiteli so med nas polnoštevilno vrhniški Orli, da bi prisostvovali ob rojstvu našega novega odseka. Zborovanje je otvoril naš vrli domačin gospod Tomaž Grom, na kar sta govorila vrhniška kaplana gospoda Fran Vovko in Leopold Turšič. Prvi nas je bodril k zavednosti in vstrajnosti in nam s toplimi besedami slikal pomen izobrazbe v današnjih časih. Drugi govornik nam je razjasnil organizacijo Orlov ter nam priporočil, da se je oklenemo tudi mi z vnetim srcem. Zborovanje je imelo lep uspeh: 25 fantov je pristopilo k novoustanovljenemu Orlu. Podpornih članov si nadejamo dobiti še več, tako da bo odsek dokaj močan tudi po številu. Izvolili smo si sledeči odbor: Brat Tomaž Grom, predsednik; brat Leopold Turšič, podpredsednik; brat Ignacij Grom, tajnik, brat Fr. Suhadoinik, tajnikov namestnik; brat Fr. Rode, blagajnik; odborniki: Jož. Jereb, Jožef Ogrin in Iv. Mesec. — Odsek je učlanjen pri vrhniškem k. s. izobraževalnem društvu. — Telovadit hodimo za enkrat se k vrhniškemu Orlu, dokler si ne priskrbimo svojega orodja in prostorov. Tudi s fantovskimi večeri smo že pričeli; vodi jih gospod kaplan Leopold Turšič, ki drage volje prihiti vsak teden po enkrat v našo sredo netit naša srca za prelepo mladeniško misel. Udeležba je vselej polnoštevilna. Pri poučnih predavanjih in razgovorih nam kaj hitro mine večer. Ker je na Vrhniko malo odročno, si sčasoma uredimo tudi svojo čitalnico. Vabimo vse poštenomisleče starovrhniške fante, da se pridružijo naši vrsti. Prepričani naj bodo, da bodo našli med nami marsikako prijetno urico. Vsi pa pogumno in brez strahu na delo za krščansko omiko s trajno zavestjo, da smo Orli!

Vipava. Nekaj števil »Mladosti« je že izšlo, odkar je bil naš dopis objavljen. Skoro bi kdo rekel: Vipavci so pa bolj tihi postali. Temu ni tako. V prihodnjem dopisu hočem navesti številke, kaj se je pri nas v zimski sezoni doseglo. Tudi telovadbe ne zane-marjamo, preskrbeli smo si lepo dvorano, katero smo vzeli v najem. Dobilimo smo nove kroge iz Prage. V kratkem dojde 24 ročk, po 2 kg težkih. V novem prostoru imamo večjo disciplino in lepši red. V eni prejšnjih sej smo osnovali abstinenčni krožek, pač nekaj čudnega v našem kraju; a v resnici povem, ne le par Orlov, temveč tudi drugi fantje in možje po vaseh se sprijaznujejo s to idejo. Da nismo brez nasprotnikov, mi ni treba omenjati. Vsak boj je do-

ber, če pospešuje in povzdiguje ugled in namen pravega Orla. Zahrbnosti, nastavljanje kakih ovir pa bratje ne bomo trpeli! Bratje! Stremimo naprej za našimi cilji, kot dozda vedno poživljeni z novimi načrti, z novimi deli — naše delo ni brezuspešno — je za nas in narod koristno in potrebno! Živeli!

Loški potok. Kot povsod imamo tudi pri nas nekaj sokoličev, katerih bistvo pa obstoji v tem, da nosijo od nekega dalmatinskega kramarja kupljen sokolski znak in pa da napadajo nas z že toli skrhano pšico »čuk«. Tak junak se je lotil tudi našega br. blagajnika Fr. Rojca ter ga napadel s »čukom«. Pa našuntano fante je naletelo. Brat Rojec si je štel pod čast fantiču odgovorjati, pač pa ga je hotel temeljito manire naučiti pred sodiščem v Ribnici. Pri obravnavi je fante priznal, da se je vse to naučil iz znanega »Jutra«. Pa izrezati se ni mogel. Dr. Kalan ga je obsodil v 48 ur zapora ali pa 5 K globe ter povrnitev pričnine in sodnih stroškov. Ko je tožitelj izjavil, da vloži priziv radi premali kazni, je fant prepaden začel prositi, na vendar odneha. Z ozirom na očividno kesanje je br. Rojec priziv umaknil. Mi ne zamerimo toliko fantu kot tistim hinavskim šuntarjem, ki se še povrhu izdajajo za rešitelje naroda. Bratje, bodite odločni in učite netesane izzivače po vzgledu vrlega našega brata Rojca.

Črni vrh pri Idriji. Dolgo je že, kar se nimo nič oglasili v našem glasilu. Udeležili smo se skoro vseh večjih lanskkih prireditev. Čeprav smo tako oddaljeni od sveta, smo poslali svojega zastopnika na najoddaljenejšo prireditev v Št. Ilj na Štajerskem. Dne 5. marca smo imeli svoj drugi občni zbor, pri katerem je bilo navzočih veliko podpornih članov in članic. V odbor so izvoljeni br. Fr. Tratnik predsednik, br. Dom. Rudolf podpredsednik, br. A. Kastelic tajnik, br. Anton Poženel namestnik, br. Ivan Abram blagajnik, br. Val. Pisec namestnik, Ivan Rudolf odbornik. Vaditeljski zbor: načelnik brat Tominc, podnačelnik br. Pirc, vaditelj br. Ferjančič. Usoda pa je hotela, da smo kmalu po izvolitvi izgubili našega vzornega tajnika. Dne 16. marca se je namreč poslovil od nas gospod kaplan Kastelic. Z njim smo izgubili svojega ustanovnika in najboljšega vaditelja. Na njegovo mesto pa smo postavili na izrednem občnem zboru novega gospoda kaplana Fröhlicha, o katerem upamo, da nas bo z vsemi močmi podpiral. Marsikateri nasprotnik se zdaj veseli, da je prejšnji gospod kaplan v Črni vrh prinesel Orle in jih sedaj odnesel, a temu ni in ne sme biti tako. Telovadi se redno dvakrat na teden; telovadba se redno obiskuje. Kljub temu, da so nekateri telovadci precej oddaljeni, je bilo prisotnih 700, odsotnih pa 100 telovadcev; v kratkem pa dobimo tudi bradljo. Želeti je le še to, da bi pristopilo še kaj novih rednih članov. Fantje, k Orlom pristopajte!

Moravče. Iz 1. občnega zbora telovadnega odseka za danes prav kratko poročilo. Razmere kažejo, da se moravško ljudstvo za Orla precej zanima. Darilo 30 kron, nabrano na predpustnih ženitovanjih, to potrjuje. Vendar ne moremo pohvalno omeniti števila podpornih članov. Naša mladina pa kaže za odsek premalo zanimanja. Koliko je med nami dobrih fantov, ki nočejo postati Orli! Odsek bi štel danes, lahko 60 do 80 članov, dočim še ni prekoračil števila 30. Skupno Sveto Obhajilo na svetega Jožefa dan se za enkrat ni moglo izvršiti. Orli pristopijo k Svetemu Obhajilu v kroju skupno z drugimi fanti, ki imajo velikončno spoved, po običajnem redu. Naj bi se ta dan zbudila dobromisleča fantovska srca in dobri Bog naj zanete novega ognja med moravško mladino! — Občni zbor se je vršil po navadnem vspredu. Radi nenadnih razmer se je izvolilo novo predsedstvo. Vsa čast požrtvovalnemu prijatelju mladine, gospodu tajniku kaplanu Lovšinu, ki se toliko trudi in prizadeva, da bi med moravško mladino zasijala zarja boljše bodočnosti!

Leposlovje.

Naša Micika.

Povest slovenskega dekleta.

Spisal Stanko Bor.

II.

Pravijo, da jabolko ne pade daleč od drevesa, sinovi da so taki kot očetje, hčere take kot matere, kakšni stariši, taki otroci.

Gaber je bil možiček, kakršnih srečamo ne malo po slovenski domovini: v srcu dober, mehak, premehak, na zunaj trd, raskav, godrnjav, za vsako najmanjšo stvarco se je razburjal; stal je popolnoma pod vplivom žene, ozir. hčere, naj je še tako ugovarjal, Mickina volja se je izvršila in izvršila navadno dobro, in stari jo je včasih v njeni prisotnosti pohvalil, navadno je pa napeljal govor v vsaki družini na hčer, poslušal najprvo njeno hvalo, ki mu je dela bolj, kakor če bi njega kdo hvalil, potem pa povedal, kaj je v zadnjem času modrega storila, kako hvali Boga, da mu je dal tako hčer, razložil, kakega ženina si želi za svojo hčer, kak bo moral biti, če hoče, da mu bo dal svoj grunt in svojo hčer; razjezilo ga je, če mu je kdo oponesel, da ženske pri njegovi hiši hlače nosijo, mrmraje je prišel domu in se lotil žene in hčere, se jezil nad njima in se rotil, da tako ne sme iti dalje, da ne more tega trpeti, da bi one gospodarile. Hm, pa je prišlo to, prišlo ono delo, Micka je svetovala, oče je malo ugovarjal, a vendar šel in storil tako, kakor je ona hotela. In Gaber je bil zadovoljen z njo; nehote in nevede je živel pod vplivom in voljo svoje hčere.

Gabrovka je bila slovenska mati, kakoršne — hvala Bogu — še vedno srečujemo po skromnih slovenskih vasicah, mati, ki ljubi iz vse duše, iz dna svojega srca svoje otroke, neutrudljiva, vedno delavna in skrbna, za dom bi dala vse, za hčer, svoj ponos, svoj up, bi prelila, — če bi bilo treba — svojo kri, možu vdana in zvesta svetovalka, dasi se je v videz videlo, kakor da ga omalovažuje, a v vsaki resni stvari se je posvetovala z njim, mirno prenašala njegova godrnjanja in mrmranja, saj je vedela, da nima nobenega zlobnega namena, da v srcu drugače misli.

V srcu mehka, blaga — to je imela Micka menda po očetu — skrbna, neutrudljiva, delavna, za dom skrbna, iz vsega srca, iz dna duše vdana svojim starišem — to je imela po materi. A odkod je imela toliko razsodnosti, toliko trdne volje, tako krepak in občudovanja vreden značaj, ki ga ni bilo zaslediti ne pri očetu, ne pri materi? Vzgoja da veliko, a če je tudi Micki to vse dala, bogve?

V zgodnji mladosti ji je umrl edini brat — in žalost materina, bridkost očetova sta zapustila v njenem srcu globok spomin. Tedaj še ni razumela, kaj je pomenila za Gabrovo družino smrt edinega moškega potomca, a že tedaj se je rodil v njenem srcu sklep, da bo dobre stariše v vsaki stvari ubogala in jim s svojim vedenjem lajšala žalost za umrlim sinom. Micka je rasla in obenem s telesom je rasla njena volja. Ko je videla, kako skrbita oče in mati za njo, kako se bojita za njo, da bi bila nesrečna, brez primere nesrečna, če bi izgubila še njo, jima je skušala s svojim vedenjem in delom poplačati skrb in trud, ki sta ga imela za njo. Kako so bili lepi in svečani, nepopisni tisti večeri, ko so prišli iz polja vsi utrujeni, zmučeni do kraja, ko so sedeli pri večerji brez besedi, a jim je plavalo pred očmi: Bog daj svojega blagoslova pri poljskem delu. Bog daj, da bi polje obrodilo bogato, da ne bi bil ves trud zastonj. Pa so oče v kljub vsej utrujenosti vzeli veliki molek v roke, z nekoliko zaspanim, a z upanje in trdno nado izražajočim glasom molili rožni venec, na koncu pomolili tri očenaše za rajne-

ga sina, za blagoslov pri poljskem delu, za srečno noč, za srečen prihodnji dan in za razne vsakdanje potrebe. Tisti nedeljski popoldnevi, ki so jih preživeli skupno na klopici pred hišo v pogovorih o delu minulega tedna, o načrtih, kako bodo delali prihodnji teden, tisti blagi mir, tista svečanost, tista blaženost, ki je plavala tedaj nad njihovo hišo, ki je vladala v njihovih srcih, tisti mir, tisto neskaljeno veselje je objelo Micko s svojo silo in ji vzbudilo v srcu zadovoljstvo. In greh bi se ji zdelo, če bi kdaj potegnula z drugimi dekleti v gostilno na ples, greh zoper stariše in Boga, skrunitev nedelje, skrunitev blagega hišnega miru. Greh bi se ji zdelo, če ne bi skrbelo za dom tako kot skrbi mati, če ne bi neumorno delala kot dela oče.

In prišlo je samo od sebe in se naselilo v duši, obvladalo srce: postala je steber domače hiše, podpirala že tedaj dva ogla.

Hišne potrebe so silile, da se proda kak rep iz hleva, kak hrast iz gozda! In posvetovala sta se oče in mati in k posvetovanju pritegnila še Micko.

»No, kaj misliš ti, kaj naj prodamo?«

»I, naredite, kakor se vam zdi bolj prav!«

»I, povej, kaj se zdi tebi boljše!«

In Micka je povedala svoje mnenje in stariši so jo navadno poslušali. In če se je stvar dobro obnesla, si je oče pomel roke in pohvalil Micko: »Ej, ti dekle, dobro si uganila! Vidim, da boš kmalu znala bolj gospodariti kot tvoj oče!«

In prišlo je samo od sebe, da Micka sama ni vedela odkod, kako: oče se je staral in ni mu šlo več delo tako izpod rok kot nekdanj, Micka mu je olajševala delo, kjer je le mogla, gospodarstvo je na tihem, nevede prehajalo na Micko — in kolikortoliko vzbujalo v njej samozavest in odločnost. Staremu Gabru pa ni bilo po volji preveliki napor Mickin — in zdajpazdaj je malo pogodrnjal, čemu se tako muči, tako peha; kak vaščan mu je oponesel, da pri njegovi hiši ženske gospodarijo, in staremu Gabru je vzkipeła žilica, da je dotičnika zavrnil, pohvalil svojo hčer in mu dokazal, da ima ona prav, ko je pa domu primahal, je tudi zinil kako o »ženskem gospodarstvu«.

Mickino srce je bilo nedotaknjeno, neoskrunjeno, noben žarek ljubezni do kakega fanta še ni prestopil praga njenega srca. Ni imela časa ne volje, da bi postajala pred cerkvijo, se ozirala po mladeničih in skušala sama kak pogovor z njimi, poleg tega so se ji zdeli smešni tisti, ki so se njenim tovarišicam laskali, jih hvalili, se jim prilizovali; nič kaj ni tudi cenila tistih, ki so se radi smukali okoli ženskih kril.

In med temi je bil Lončarjev Tone.

Vitkorasel, z živimi, sivimi očmi, z malimi brkicami pod nosom, z zdravno rdečico na obrazu — ponosen in neupogljiv — v družbi zabaven, vesel, dovtipen, zlasti med dekleti vedno razigrane volje.

Lep je bil Tone, kadar si je pomaknil klobuk na stran in zavriskal iz polnih, zdravih prs, lep, kadar je zaigral na njegovem obrazu odkritosrčen smeh in so se prikazali njegovi beli zobje.

To je bila sodba mladih, za ženitev godnih vaščank, tako mnenje je šlo o njem po celi vasi — in če je še kdo omenil nezadolženo Lončarjevo po estvo, si je vsaka želela Toneta za moža in v dnu svojega srca delala načrte, kako bi ga pridobila in priklenila nase. Tone je slutil, kaj mislijo, videl in znal, kaj pomenijo njih besede, kretnje, namigavanja. In dejstvo, da je priljubljen med ženskimi spolom, mu je budilo samoljubne misli v srcu, ponosen je bil na to — a ujeti se ni dal! Zbijal je dovtip, se šalil na vse strani in užival prostost, se radoval, vriskal na vasi iz vseh prs, pel iz celega grla. Hej, kaj zamalo se mu je zdelo, da bi se kje ujel, ali kateri kaj obljuboval, zlasti taki, ki je silila v njega in si ga hotela pridobiti.

Dež je poživil zemljo, zelena travnata odeja je zabrstela bujnejše, poljski sadeži so pognali živeje, gozdi so oživel, hrasti so ponosno dvigali svoje veje, sila, moč je puhela iz poživiljene, bogato namočene zemlje, ki je obetala mnogo, ki je kazala, da je neizčrpna, da noče goljufati skrbnih gospodarjev, ki ji z gnojem dajejo hrane, ki naj hvalijo Boga, da pošilja ob pravem času dež, moč, ki da zemlji nove moči, vljuje novih sil.

Jasna, zvezdnata noč je kazala, da bo jutro lepo, pripravno za delo, da je dež opravil svoje delo. In pripravili so kose tisti, ki so imeli še kak kos pokositi, naredili načrte tisti, ki so košnjo opravili, katerega dela se lotijo najprvo.

In še pred solničnim vzhodom je oživela vas; ljudje so si želeli dobro jutro, povpraševali drugega, kaj misli delati, in odhiteli na polje.

»Oni čbrov bo treba pokositi!« je rekel Gaber in snel koso.

»Naj grem rajši jaz, oče!«

»Kajpak, za ženske ni košnja!«

»Pa storite vi kaj okoli hiše! Kaj bi hodili na njivo, saj lahko jaz opravim!«

»I, pa pojdi, saj vidim, da moja nikdar ne obvelja!«

Micka je zavihetela koso na ramo, natočila v tobolec vode in odšla.

»Dobro jutro, Micka! Poglej no, saj se ti res lepo poda kosa!«

Ljudje so pozdravljali in se malo začudili Micki, ki je tako moško korakala s koso na rami.

Tone si je opasal tobolec, poskusil s prstom na kosi, če je zadosti ostrina in jo vrgel na ramo.

»Zajtrka ni treba nositi za mano! Upam, da pokosim do vročine oni kos!«

Tone je stopil iz hiše in se ozrl po poti, če morda ne prihaja kak tovariš, da bi šla skupaj na njivo. Izza ogla se je prikazala Micka s koso na rami. In Tone se bi najrajši umaknil nazaj v hišo, ali pa hitro odšel na njivo. Nekam neprijetno mu je postalo pri srcu, ko jo je zagledal, in vprašanje, kaj naj ji reče, se mu je porodilo v glavi.

»Dobro jutro, Tone!«

»Bog daj, Micka!«

»Kaj greš ti tudi kosit?«

»Da!«

Micka je hotela iti mimo. Tonetu je bilo čudno, vedno bolj čudno pri srcu. Kaj naj stori? Ali naj gre z njo, ali par korakov za njo? Hm, lepa bi bila ta! Naj ga sreča kateri njegovih tovarišev, to bi se smejal in tolkel po kolenih!

»Ha, ha, bojiš se je! Pri vseh imaš pogum in korajžo, te se pa bojiš! Ha, ha, lepa je ta!«

Amrak kaj naj ji reče, kaj naj ji pove, da se ne osmeši? Hm, zakaj mu je vedno tako sitno in težko, kadar ima priliko govoriti z njo? Zakaj mu zastaja beseda? Zakaj mu ne vreje dovtipi in šale iz ust kot pri drugih dekletih?

Ej, Tone je bil res v sitnem položaju! Včasih si je že želel, da bi prišel do Micke, ugajala mu je njena samozavest in moška odločnost, a zdaj, ko ima priliko, v nedeljo, ko ga je sama ogovorila, mu so pa besede zaostale v grlu, sedaj ga pa kar nekaj zadržuje, da se ji ne more pridružiti.

Ali naj res gre par korakov za njo, tako, kakor da bi bila skregana, kakor da se ne poznata, kakor da ni vredna, da gre z njo? Zakaj se ji je skušal ob nedeljah pred cerkvijo približevati in jo je zadnjič nagovoril? Zdaj je prilika!

Bog in sreča junaška!

Tone si je pomaknil klobuk na stran in se okrenil.

»Micka!«

Micka je obstala in se ozrla.

(Dalje prih.)